

אחרי 7 באוקטובר: ישראל מפוכחת ונחושה [?] לא מוכת טראומה

08.10.2026 | וינברג מ' דוד written by

אין ספק שזה היה שבוע קודר וכבד בישראל, שבוע גדוש בזיכרונות כואבים ואוהבים מן האזרחים הרבים שנרצחו בידי חמאס במיטותיהם, ומן החיילים שנהרגו מאז בלחימתם במחבלים הפלסטינים הג'יהאדיסטים. אבל לאורך כל השבוע הזה, התחושה הדומיננטית ששמעתי והרגשתי הייתה פטריוטיות, לא התשה; חוסן, לא השלמה עם התבוסה; התרסה, לא מפלה.

למרבה הצער, לא הייתם יודעים זאת מן הנרטיב המחליש והמדכא שליווה חלק ניכר מן הסיקור בתקשורת הישראלית והעולמית במלאת שלוש שנים למתקפת חמאס על ישראל. עיתונאים תיארו את ישראל כמי שלקתה בטרומה מן הטבח וכמי שתשושה משלוש שנות מלחמה; כחברה שבורה ומשותקת.

הדבר מקומם אותי, משום שזו קריאה שגויה, ואפילו זדונית, של הלך הרוח הישראלי. זהו פירוש מרושע ומעליב של הנפש הלאומית הישראלית. המציאות היא שהישראלים אינם מרוסקים ואינם מדוכדכים. אדרבה, הם כועסים כראוי ונחושים לנצח את כל אויביהם. למעשה, אזרחי ישראל רוחם איתנה והם דרוכים ונכונים לפעולה בדרכים חשובות וחיוניות, וכעסם מופנה במרץ הן פנימה והן החוצה.

כעס טוב

במישור הפנימי, הציבור בישראל דורש בזעם ובחריפות ממנהיגיו לתת דין וחשבון על הכשלים המדיניים והביטחוניים של עידן אוסלו, שהובילו ל-7 באוקטובר, ועל הכשלים המודיעיניים והצבאיים שאפשרו לחמאס להפתיע את צה"ל ולהכניעו (באופן זמני).

הם אינם שוכחים ואינם סולחים לקצינים ולפוליטיקאים הנושאים באחריות כבדה לאסון שהלך והתבשל במשך שנים והתרחש לפני שלוש שנים, ובאופן טבעי זהו הנושא המרכזי המעסיק את מערכת הבחירות הישראלית הנוכחית בימיה האחרונים.

במובן הזה, הישראלים אכן כועסים [?] השמאל נגד הימין, הימין נגד השמאל (וכולם נגד הערבים האנטי־ציונים ונגד היהודים החרדים). אני אומר שהכעס הזה הוא דבר טוב, שכן הוא מחדיר לחיים הציבוריים בישראל אנרגיות חדשות, בזכות צעירים ושחקנים חדשים ורבים, מפיה רוח ומזרים דם חדש בפוליטיקה (ובלבד שנדע גם למתן את השיח במעט נימוס ואחוה).

כל הציבור, מימין ומשמאל, גאה במילואימניקים האמיצים שהשליכו את עצמם למערכה נגד

חמאס, ובמתנדבים חסרי האנוכיות שנרתמו לחזק את משפחותיהם, לטפל בפצועים, ביתומים ובמי שנושלו מבתייהם, לעבד את השדות ולנהל את העורף.

אלה הם האנשים הפטריוטים והאמיצים, אנשי הצבא והחברה, שיעניקו לישראל הנהגה איתנה ומבוססת על עקרונות לדורות הבאים. תנו לכעסם הלוהט ולמחויבותם הנלהבת להניע את המדינה קדימה ולמעלה.

דבר אחד ודאי: בחבורה אצילית זו אין ישראלים מותשים-מובסים או משותקים-מוכי-טראומה.

במישור הגלובלי, הישראלים זועמים על העוינות והצביעות של העולם המערבי, שהפנה ברובו את גבו לישראל [?] מונע ממדינה זו נשק להגנתה, ומאשים אותה ברצח עם ובפשעי מלחמה אחרים, בשעה שחמאס ותומכיו חוגגים את רצח העם שהטרוריסטים שלו ניסו לבצע.

סטריאוטיפים אנטישמיים קלאסיים, הקובעים כי לעם היהודי יש נטייה לנקמה או צמא לדם ילדים, הרוו את התקשורת המערבית.

אז כן, הציבור הישראלי כועס על כל זה: על התיאורים המרושעים של מלחמותיו הצודקות והמוצלחות נגד איראן ונגד צבאות השלוחים שלה [?] חמאס וחיזבאללה; על האנטישמיות הגולמית ההופכת שוב לשיח המיינסטרים; ועל האידאולוגיות המאכלות, כגון האסלאם הרדיקלי, המבקשות לערער את החברות המערביות ובו בזמן להשמיד את ישראל.

הישראלים יתנגדו לכל אלה, בכעס מוצדק; ושוב, זהו כעס טוב. הכעס, וזרמים רבי-עוצמה של זהות יהודית-ציונית, מזינים את החוסן [?] והחוסן הוא מצרך חיוני להתמודדות עם המציאות הגלובלית הקודרת.

לפיכך, ישראל מתכוונת לצוד את אויביה, ולא להיות הניצודה על-ידיהם או להיות נרדפת על-ידיהם או מכותרת בשל בעלות ברית הפכפכות ומרושעות.

יהיו מנהיגיה הפוליטיים של ישראל אשר יהיו בשנים הקרובות, הם לא יחזרו למדיניות הכלה המעדיפה איפוק על פני הכרעה צבאית. גישה זו אפשרה לאויבים לפתח יכולות תקיפה במהלך מרווחי הנשימה הדיפלומטיים שניתנו להם. תחת זאת, ישראל תשמור על מדיניות הגנה יוזמת, ובכלל זה על עליונות אסטרטגית מול אויבים מקרוב ומרחוק.

נרטיב מרושע נוסף, הנובע מן העלילה הכוזבת שלפיה ישראל עייפה ומותשת, הוא ההאשמה המשפילה בדבר "עיוורון" ישראלי; התפיסה שלפיה הישראלים הלומים מדי מן ההתקפות של חמאס ב-7 באוקטובר מכדי לחשוב בבהירות; שהם מוטרדים מדי מן הטבח מכדי להתקדם בתבונה לעבר "פתרון שתי המדינות" ה"הכרחי והבלתי נמנע".

לפי הסיפור הזה, הישראלים כועסים ונקמניים מדי מכדי להבין שמדינה פלסטינית היא אינטרס עצמי שלהם. בהתאם לכך, המעמד הפוליטיקלי-קורקט של המומחים הבינלאומיים יצטרך לכפות

על ישראל הקמת מדינה פלסטינית לטובתה של ישראל עצמה? שהרי, שוב, ישראל "מוכת טראומה" מכדי לראות זאת בבהירות.

ניתוחים מתנשאים ופטרוניים כאלה הפכו למטבע עובר לסוחר בבירות אירופה ובעמודי הניו יורק טיימס. העולם הטוב והמיטיב, אתם מבינים, שמדינאים חושבים בתבונה? בניגוד למנהיגיה הנחשלים כביכול של ישראל ולציבור המיוסר שלה? חייב "להסיט את תשומת לבם של הישראלים" מן ה"טראומות" של מתקפת חמאס.

עליהם ללכת את רגשות הישראלים, לחבק אותם חיבוק גדול, להציע לישראלים "ערבויות" מרגיעות לפירוז פלסטיני (אף שישראל כבר קיבלה בעבר הבטחות נדיבות ומגוחכות כאלה), ואז לדחוף בעדינות את ישראל "קדימה" לעבר "פתרון שתי המדינות" הישן והטוב, כביכול הפתרון הנכון. ואם זה לא יעבוד, גם מעט סנקציות עונשין על ישראל וחרמות על ישראל עשויים לעזור קצת.

כאן בדיוק נכשלת היהירות המערבית. מה אם הישראלים אינם "מוכי טראומה" בעקבות 7 באוקטובר, אלא דרוכים ומפוכחים? מה אם הישראלים אינם תינוקות פצועים שיש לפתותם או לכפות עליהם לקבל החלטות של מבוגרים, אלא אכן חושבים בבהירות?

אולי לאחר 30 שנה של בגידות בתהליך השלום והתקפות, הגיעו הישראלים למסקנות בוגרות ומציאותיות, השונות מאלה של המוחות האסטרטגיים הגדולים של העולם המערבי? אנשים כמו, נניח, אנדי ברנהם ופדרו סנצ'ס?

אולי הצמרת הישראלית קבעה בשיקול דעת כי לפחות בטווח הקרוב, הקמת מדינה פלסטינית היא המדיניות הלא נכונה; וכי היא תוביל רק לטרור רצחני נוסף?

מה אם הישראלים סבורים שרק לאחר שהאויבים החמושים היטב (בידי איראן) בגבולותיה הדרומי והצפוני של ישראל יובסו באופן מוחץ? ותהליך זה עשוי להימשך עשור של לחימה? יוכל להתגבש שלום של פשרה מתונה?

מה אם הישראלים הגיעו למסקנה צוננת שרק לאחר שהתנועה הלאומית הפלסטינית תעבור תהליך של דה־רדיקליזציה? ותהליך זה עשוי לדרוש עשרות שנים של טיפול נוקשה? יהיה הסכם דיפלומטי אפשרי?

ומה אם אחת המסקנות המרכזיות היא שיש להחליף את מה שמכונה EKP ("פרדיגמת 'כולם יודעים'"), הכרוכה בהקמת מדינה פלסטינית בהיקף מלא וללא בלמים?

אז כן, הישראלים אכן פצועים וכועסים. אולם הדבר חידד את חשיבתם, לא ערפל אותה. יש להם הבנות רלוונטיות ומבוססות היטב באשר לאתגרים ולהזדמנויות המדיניים שלהם.

הגבורה שהפגינו בשמי סעודיה בשבוע שעבר היא מטפורה לשלוש שנות מלחמה. הישראלים

בוגרים וחסונים § לא תשושים, משותקים או מבולבלים. רוחם הפטריוטית התחדשה, והם נחושים להביס את כל אויביהם ולבנות מחדש את ישראל באופן מפואר יותר מאי-פעם.

ולכן אני אומר לעולם: רסנו את החוצפה שלכם. אל תנסו להתנשא על ישראל מתוך הנחות מוטעות, פתרונות זחוחים וסנקציות מגעילות. ישראל ראויה שייתנו לה ליהנות מן הספק בשעה שהיא נלחמת על ביטחונה ומקבלת החלטות באשר לטווח הדיפלומטי הנכון. ישראל לא תשלים עם בוז בינלאומי.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 08 באוקטובר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.